

Vjekoslav Domini

IŠČAŠENA IDEJA

komedija u jednom činu

OSOBE

Ludva Grakašek	<i>krojački obrtnik, 70</i>
Karla	<i>supruga Ludvina i domaćica, 65</i>
Agneza	<i>Ludvina sestra, umirovljenica, 60</i>
Žuga	<i>Karlin brat, nezaposleni «šteter», 50</i>
Silva	<i>kći Grakašekovih, udana Javor, 45</i>
Davorin Javor - Dendi	<i>zet, vlasnik zaštitarske firme, 45</i>
Barbara	<i>mlađa kći Grakašek, ugostiteljka, 30</i>
Roza	<i>Barbarina prijateljica, sobarica, 25</i>
Doktor Diselberger	<i>liječnik, 60</i>

Scena

Gledano iz gledališta, u prednjem planu je dnevni boravak obitelji Grakašek. Osim stola i nekoliko stolaca, tu su i predmeti iz domaćinstva.

Malo pozadi (više lijevo) je krevet bračnog para Grakašek. Sa svake strane kreveta su jedan noćni ormarić i stolac. Iznad kreveta, na zidu, visi sakralna slika. Ispred spavaće sobe postavljena je zavjesa, koja se po potrebi odvijanja radnje, otvara i zatvara.

Svjetlo obasja bračni krevet u kojemu leže Karla i Ludva. Jastuci su visoko postavljeni tako da se glave bračnog para Grakašek dobro vide. Pokraj Ludve sjedi njegova sestra Agneza, a kraj Karle njezin brat Žuga. «Čuvari» na ustima imaju zaštitne maske. Na stolicu su šalice i tanjurići.

Agneza *(pogleda Žugu i odmakne masku s usta)* Kaj ti, Žuga, misliš, koji bu prvi izdahnul?
(Vrati masku.)

(Agneza i Žuga za vrijeme boravka kod bolesnika dosta nekontrolirano odmiču maske s usta da bi lakše govorili.)

Žuga *(zagledan u daljinu)* To se ne zna. Sestra mi je uvijek bila jako žilava.
(Nastane stanka u kojoj Ludva naglo podigne glavu, jako otvori usta i ukočenim se pogledom zagleda u publiku. Poslije desetak sekundi padne na jastuk.)

Agneza *(pogleda Ludvu)* Jadni moj Ludva. Rođeni brate moj! Nemoj mi zameriti, al ja se tebe bojim. *(Stanka. Pogleda Žugu.)* A zakaj su oni skupa u krevetu?

Žuga Jer su skoro pedeset godina muž i žena.

Agneza Baš mi je žal kaj nebuju dočekali zlatni pir. Ipak, čuj, smrtne postelje morale bi biti odvojene.

Žuga Kolko sam ja čul, muž i žena i u ljubavi i u smrti ostaju zajedno.

Karla *(malo podigne glavu)* Ko umire? *(Jako kašlje.)*

Agneza Pa ti i tvoj muž.

Karla *(klone)* Ako to ti veliš, šogorice, onda je valjda tak. Kolka mi je temperatura?

Agneza Već treći dan četrdeset.

Karla Kak si rekla da nam se bolest zove?

Agneza SARS.

Karla Gadno, ha? Jel jako, baš jako gadno?

Agneza Kaj gadno?

Karla Nema leka toj bolesti, ha?

Agneza Nema.

(Karla i Ludva kao da se takmiče tko će jače kašljati.)

Žuga I ovo je jako gadno.

Agneza Koje?

Žuga Kašljanje. Doktora bi ipak trebalo zvati.

Agneza *(ustane i prošeće do Žuge pa mu šapće)* Nikakvog doktora nebumo zvali. Svima sam to rekla. Ovi naši bokci imaju atipičnu upalu pluća od koje pomoći nema.

- Doktori bi samo napravili paniku i sve nas pobrali u karantenu. (*Stanka.*) Joj, joj, a sve zbog tih Kineza. (*Vrati se na svoje mjesto i sjedne.*)
- Žuga Ma će ih nađu?
- Agneza Koga?
- Žuga Pa te Kineze.
- Agneza Pa znaš da su bili u Njemačkoj u posjeti svojoj najstarijoj kćeri Jeleni. Na povratku, u aerodromskom restoranu sreli su tri Kineza i moj bedasti brat, dobar kakav već je, pozval je kosooke na čaj. Posle toga, iz novina, a i od Dendija sam doznala da su ti Kinezi imali SARS.
- Ludva (*opet se naglo podigne i oстане sjediti*) Tata, šta je bilo? O-o-o, aha-a-a! Idemo u šumu. Hrastove treba posjeći, hrastove, pa da. Zima pritisla, tata moj, o-o-o, kako je zima pritisla! Prsti zebu i tebe i mene, o-o-o...! (*Padne na leđa i kašlje.*)
- Agneza E, braco moj, bulazniš ti. Isuse iz Nazareta, smiluj se mojemu bratu!
- Karla (*opipava vrat i prste, Agnezi*) Jesi li mi ti uzela zlatni lančić i prsten?
- Agneza (*jako se čudi*) Ja!? Ma kakvi. Pa ti si mi to sama dala.
- Karla O, Bože! Valjda sam ipak pošasavila. A mojoj deci?
- Agneza Njima si rekla novce dati.
- Karla Da, da, novce, njima novce. Mojoj deci treba puno novaca. Četvero sam ih rodila. Jelena je u Frankfurtu, Tomislav u Kanadi, Silva se udala za onog luđaka Dendija, a ova najmlađa, ova ugostiteljka, kak se ono zove...?
- Agneza Barbara. Tvoja mala Barbara.
- Karla Da, da. Tak sam slaba i sva zmotana.
- Žuga (*Karli*) Kaj bi bila zmotana. Sestro moja, ja bi rekel da si jako bistra. Možda i preveć bistra. Kaj ti ne umireš?
- Karla Ma umirem, ti bedak. Još samo malo i nema me više. (*Kašlje.*) Kakvo je vreme vani?
- Agneza Za zimsko doba, prekrasno. Imamo lep sunčan dan.
- Karla Jutro ili poslepodne?
- Agneza Poslepodne.
- Žuga To uopće ni važno, nek, čuj me još malo. Karla, možda bi ti meni dala pet hiljda eura, ha?
- Karla (*podigne glavu*) Zakaj ti treba tolko novaca?
- Žuga Bi se oženil. Jako mi se hoće žene.
- Karla Kad se do sad nisi oženil, više i ne moraš. Kasno je za tebe.
- Žuga (*uzruja se*) Kaj, kaj si to rekla?! Opet mi braniš?
- Karla (*sućutno*) Žuga moj, bedaček moj, žal mi te je, al ti si sav zdrman.
- Žuga (*ustane i vikne*) Nisam zdrman, nek me ti stalno kočiš. Imal sam curu i bil sam lud za njom...
- Karla I prije nje nisi bil od velke pameti.
- Žuga Kaj ti meni! Hoću ženu! Dajte mi ženu! Još nije kasno.
- Karla A ti bi ju kupil?
- Žuga Bi.
- Karla I košta pet hiljada eura?!
- Žuga Aha.

- Karla *(uzdahne)* Joj, možda ti ipak dam te novce. A ko ti je rekel da je tak skupa?
- Žuga Tvoja Barbara. *(Sjedne.)* Ona bu mi danas dopelala žensku.
(Karla klone na jastuk.)
- Agneza Zbilja, Žuga, a zakaj se mlad nisi oženil?
- Žuga Pa znaš da sam se celi život samo boksal i tukel. Zato i jesam..., tak malo... sav, od svih tih batina. Triput sam bil totalno nokautiran.
- Ludva *(podigne se)* Tako je, tata! Imam krasan krojački salon. Posao ide odlično. Mušterije čekaju po mjesec dana. I Karla šiva, aha, i dva pomoćnika i dva šegrta. Veliki biznis, je, je. A moramo rano ustati i livadu pokositi. Dolaze partizani i ustaše. Znam tata, kako ne bih znao. Ti si bio ustaša, a Karlina mama Marica bila je partizanka, bolničarka. I tako sad imam ženu partizanku. Nazdravlje. O-o-o, oho-o-o! *(Klone.)*
- Karla *(podigne se)* Nisam ja nikakva partizanka. Pa rođena sam četrdeset i sedme. A mama je bila u šumi. Bila je čestita partizanka Desetoga zagrebačkog korpusa na čelu s drugom Ivanom Šiblom. Živio i slava mu! *(Legne.)*
- Žuga Slava svima.
(Dok Ludva govori posljednji monolog u dnevni boravak došla je Barbara. Zamišljeno se rukama nasloni na stol.)
- Agneza *(ustane, dođe do zavjese i pogleda Barbaru)* Jesi li to ti, Barbara?
- Barbara *(energično)* Jesam, strina, jesam. To sam zbilja ja. *(Stanka.)* Hoće li biti nešto od tog umiranja?
- Agneza Tiho, mala, u ime Krista iz Nazareta, ne urlaj!
- Barbara Znači, još su živi. *(Prošeće i pogledava u bolesničku sobu.)*
- Agneza O, Bože! Dijete, ovo dvoje jadnih ljudi su tvoji mama i tata. Ne možeš o njima govoriti kao o kokošima koje je napala kuga.
- Barbara Pa ti si nam svima napunila uši da starci imaju tu opaku bolest, taj SARS i da im nema pomoći.
- Ludva *(opet se naglo podigne)* Kad je već tako prekrasan sunčan dan, uopće ne mislim umrijeti. Da kiša pada, e, kiša, to bi već bila sasvim zgodna prigoda. *(Gleda prema Barbari.)* Tko se to javlja? Je si li to ti Barbara?
- Barbara Jesam, tata, jesam. Tebi kao da je bolje?
- Ludva Čuj, dijete moje, bili mi otpjevala onu pjesmu, onu koju si i djedi pjevala?
- Barbara Nije mi do pjesme. Pa valjda znaš kaj mi se dogodilo.
- Ludva Ali ako te bolesni otac moli...
- Agneza Pa daj mu otpjevaj. Možda mu je to posljednja želja.
- Barbara Ajde, dobro, neka vam bude.
(Pjeva pjesmu Čekam te, na melodiju Lili Marlen.)

*Dan polako sviće, blijedi ova noć
iz zagrljaja moga na front ti moraš poć
ali ma gdje bio, s tobom je
i mjesec naš i zvijezde sve
i znaj da čekam te
i znaj da čekam te.*

*Ne dam svoju zemlju, sela, gradove,
ne dam naše šume, polja, domove
ne dam našu lijepu Hrvatsku
i s tobom sad ja branim nju
i znaj da čekam te
i znaj da čekam te.*

- Ludva *(zaplješće na kraju pjesme)* O, Bože, kao da sam čuo anđela s neba! *(Klone na jastuk.)*
- Karla E, mala, tvoja sreća pa si ja ne želim *Po šumama i gorama.*
- Barbara *(nervozno ode do stola)* A stvarno mi nije do pevanja.
- Agneza Pa reci, kaj ti je?
- Barbara *(histerično)* Nikaj, strina. Samo sam nesretna i opravdano nervozna.
- Agneza Ak ne veliš, nitko ti ne može pomoći. *(Ode do Ludvinog uzglavlja.)*
(Žuga ustane, izađe, navuče zavjesu za sobom i ode do Barbare.)
- Žuga *(sjedajući na jedan stolac)* I?
- Barbara Kaj i?
- Žuga Kaj mi imaš za reći?
- Barbara Dolazi.
- Žuga Kad?
- Barbara Tak, za pol vure, a možda i prije.
- Žuga I?
- Barbara *(obrecne se)* Kaj opet i?
- Žuga Kakva je?
- Barbara Mlada i lijepa.
- Žuga A gde si ju našla?
- Barbara Pa u hotelu u kojemu radim. Ona je sobarica, a ja sam joj šefica.
- Žuga *(zabrinuto)* I ti misliš, Barbara, da me bude štela?
- Barbara *(nervozno)* Sto posto. Za lovnu bude. A jesi li ti, ujko, osigurao novce?
(Duža stanka. Žuga samo trza ramenima i ustima pravi grimase.)
- Barbara Ti znaš da bez minimalnih pet tisuća eura ne možeš dobiti ženu.
- Žuga A zakaj ja moram dati novce? Zakaj ja kupujem ženu, a drugi ne?
- Barbara Jer si star i bedast, a komad je mlad i lijep. Doduše ima sitnih nedostataka, ali za tebe je premija. Jasno?
- Žuga *(potvrdno klimne glavom)* Ko dan.
- Barbara Sve mi se čini, Žuga, da ti nemaš novce.
- Žuga Radim na tome.
- Barbara Kako, gdje? Na tržnici?
- Žuga Karla bu mi dala.
- Barbara *(zaprepašteno)* Moja mama bu ti dala lovnu!?
- Žuga Prije nek umre.
- Barbara O, ti jedan... Pa ti buš njoj otel moje novce.

- Žuga *(smireno)* Dete, a zakaj se ti tolko srdiš?
- Barbara *(udara šakama po stolu)* Beskrajno sam bijesna, beskrajno, jer su mi ukrali auto. Već tri dana nema mog peugeeta. Neka je sav proklet tko mi je maznuo moj 207.
- Žuga A, je, je. Nekaj si nam već rekla.
(U prostoriju uleti Dendi. Sav je razdragan i nasmijan.)
- Dendi E, bok, ljudi, bok! Super, ma super... *(Značajno.)* Ima novosti, ima.
- Barbara Bok, Dendi. Kako si šogore?
- Dendi Pa kažem super.
- Barbara Što mi radi sestra? Rekla je poslije posla doći i starce pogledati dok su još živi.
- Dendi Pa naravno da će doći. *(Začuđeno.)* A kažeš, starci su nam još živi! Neka, neka, neka su još živi. Jesu li pri zdravoj pameti?
- Barbara Mama je, a tata naganja partizane i ustaše.
- Dendi E da, pravi Hrvat.
- Žuga Pravi Hrvat najprije nasrne na četnike.
- Dendi Bravo, Žuga! Nego, Barbara, ne pitaš me za novosti.
- Barbara Dobro, evo, pitam.
- Dendi *(pogleda Žugu)* Čuj me, Žuga, sada najprije moram povjerljivo razgovarati s Barbarom, a kasnije ću s tobom. Odi ti, prijatelju i rođače, kod bolesnika. Pripazi na njih, a ako bi se, ne daj Bože, njima nešto ružno dogodilo, odmah javi.
(Žuga ustane, ode u spavaću sobu i za sobom zatvori zavjesu.)
- Barbara *(mrzovoljno Dendiju)* Imaš vijesti od lopova, ha?
- Dendi Je, je, baš od njih. I dalje traže 7.000 eura otkupnine za tvog peugeota. Auto ti je bio nov, slušaj, star samo dva mjeseca. Ako novi dođe 14.000, onda pola od cijene nije pretjeran zahtjev. Ja sam pokušao umanjiti njihovo traženje...
- Barbara Sve mi je to odvratno i sumnjivo. Zašto se meni lopovi nisu javili? Zašto nisu tražili izravan kontakt, nego su tebe odabrali kao posrednika?
- Dendi *(počinje govoriti jako ubrzano)* Ne shvaćaš, jer me ne slušaš. Jedan iz lopovske organizacije navodno mene pozna, ali on mi se ne javlja, nego me naziva nekakva ženska. Onaj koji me zna vjeruje u mene, kužiš, vlasnik sam zaštitarske firme, radim sa svijetom i polusvijetom, i oni hoće da ja izvršim pritisak na tebe. Sve bez policije i javnosti. E, sad, oni hoće i da Žuga obavi jedan posao za mene, zapravo za njih, kužiš... Takva je ideja.
- Barbara Razbojnička, da. A Žuga treba nekoga...? *(Rukama čini boksačke pokrete.)*
- Dendi Podzemlje zna da je on bivši boksač, da je malo na svoju ruku, onako, i da je bez pardona već sredio nekoliko frajera.
- Barbara Da, ali boksač, prije nego li nekoga opet sredi, hoće ženu. Zagorio čovo, već mu se dimi ispod riti. I onda mu ja moram naći žensku. Vidiš, šogore, imam i ja za tebe novost. Uskoro dolazi zgodan komad, ali komad bez 5.000 eura neće našeg snagatora ni pomirisati, ni pogledati.
- Dendi *(začuđeno)* U, jebote! Pa šta da se radi?
- Barbara Trampa. Ja lopovima dam 2.000, a cura dobi 5.000. Žuga dobi ženu i obavi prljavi posao za bandite, a ja dobivam svoj auto.
- Dendi Ali tko će curi dati lov?
- Barbara Žuga.
- Dendi Otkud njemu toliki novci?

- Barbara Cima moje starce, svoju sestru. Uopće nije blesav.
- Dendi Pa sad, čuj, možda je to sve skupa u redu, ali morat ću najprije razgovarati s dečkima. Ispada da bi oni umjesto sedam dobili samo dva soma.
- Barbara Ti o njima govoriš kao o svojim dečkima.
- Dendi Ma bubam bez veze. Sav sam sluđen od kojekakvih gluposti. Što to meni sve skupa treba?
- Barbara To se i ja pitam, ali tko s đavolima tikve sadi...
- Dendi Ma ništa ja s njima ne radim i ne sadim. Nego, Barbara, tvoja sestra, a moja draga žena Silva, raspituje se oko ostavštine, novaca... *(Rukom pokazuje prema spavaćoj sobi.)*
- Barbara O tome ću sa sestrom. Kojeg se vruga ti svuda guraš.
(Otvora se zavjesa i Ludva, odjeven u pidžamu, teturajući izlazi. Barbara i Dendi brzo stavljaju maske na usta.)
- Dendi *(pritrči do tasta i uhvati ga ispod ruke)* Za miloga Boga, dragi oče, pa kuda vi?
- Ludva Na zahod.
- Barbara *(uhvati oca ispod druge ruke)* O, tata, pa ti hodaš!
- Ludva A zašto ne bih?
- Barbara Pa jako si bolestan.
- Ludva Jesam, ali još uvijek mogu do zahoda.
- Dendi Silva vas pozdravlja. Ona će doći malo kasnije.
- Ludva E, dijete moje! Neka se požuri.
- Barbara *(Dendiju)* Ali ako se zbilja radi o SARS-u, Dendi..., a mi s njim ispod ruke...
- Dendi *(naglo se odmakne od Ludve)* Još koji korak i već ste tamo.
(Barbara se uplašeno odmakne od oca, Ludva izađe, a Dendi nervozno maše rukama.)
- Barbara Na kraju ćemo se svi razboljeti i poumirati.
- Dendi Ma vruga. Sve je to još neistraženo. Nego, čuj, što će biti s biznisom? Mislim na krojački salon, ako nas tata napusti, a on je gazda, glavni majstor... Možda bih ja mogao voditi taj salon, jer firma koju sada vodim, bojim se mogla bi propasti. Sve se bojim da zaštitarski posao nije za mene. To što sam u ratu bio izviđač i diverzant, kao da nije dovoljno. Ipak sam ja samo običan veterinarski tehničar.
- Barbara Dendi, krojački salon nije tvoja briga. Osim toga ni o tom poslu pojma nemaš. Kad si radio kao veterinarski tehničar išlo ti je sasvim dobro. Mislim na štrojenje prašćića i bikića.
- Dendi Slušaj, mala, jako si mi draga, ali ti mene stalno guraš u šturc? Jesam li ja zet ili nisam? Jesam, i kao takav za sve u ovoj kući i oko nje jako sam zainteresiran. Da, i to oko njihove ostavštine, novca. Lijepo se govorilo da je stari težak oko 100.000 eura u kešu. I da lovu drži doma skrivenu, jer ne vjeruje bankama.
- Barbara Bože, gdje li je to skriveno!
- Dendi I navodno je već sve podijeljeno. Na djecu, pretežno, kao što i je red, ali ima tu još zainteresiranih. Mislim na brata, sestru...
- Barbara Pa na zeta.
- Dendi E, da. Ne treba nikoga unaprijed otpisivati. Zapravo, jedna bi me pristojna svotica spasila. Čuj, da malo pitamo starog za lovu? Dok je još pri svijesti, ha?
- Barbara Joj, Dendi, Dendi...

- (*Teška koraka vraća se Ludva. Dendi ga, držeći odstojanje, ipak uhvati ispod ruke.*)
- Dendi Tata, čujte, dragi tata, to oko ostavštine, oprostite, novaca mislim, na podjelu mislim...
- Ludva Meni se moj tata javio iz Bjelovara. Njegova je bojna u povlačenju. Malo su u rikvercu, ali uskoro prelaze u kontraofenzivu. Razbit će partizane nadirući preko bokova. Takva je taktika i zapovijed iz glavnog stožera.
(*Dendi razočarano ispusti Ludvinu ruku, a bolesnik se provuče kraj zavjese i ode u svoju sobu.*)
- Dendi I onda ti s njim razgovaraj. (*Počinje se jako smijati.*) Ha, ha, ha, nadiranje po bokovima. Ustaše i partizani, ha, ha, ha... Ipak, sve se nadam, kad poumiru ovi rođeni s početka dvadesetog stoljeća, da će s njima nestati ustaše i partizani. Ha, ha, ha...
- Barbara Daj se prestani cerekati. Tužno je to što smo vidjeli i čuli.
- Dendi Ma da, imaš pravo. Oprosti. Nego moram još raditi na svojoj ideji, zapravo moram još malo sa Žugom porazgovarati. Daj, molim te, pošalji mi boksača, a ti malo prošeći.
- Barbara Prošetat ću, da, moram dočekati Rozu. A ti, sam si zovi Žugu.
(*Barbara izađe, a Dendi ode do zavjese, malo ju razvuče i proviri u sobu.*)
- Dendi (*povikne*) E, Žuga, daj dođi na trenutak. A ti, Agneza, ti znaš svoje.
- Agneza Znam, samo ne znam... Čuj, Dendi, kao da im je bolje.
(*Žuga izlazeći nespretno odgurne Dendija.*)
- Dendi (*Žugi*) Odi tamo, sjedni kod stola. A ti, Agneza, kao da si i ti kraj njih malo, onako... (*Rukom pokazuje znakove neuračunljivosti.*) Vraga im je bolje. Sad sam čuo Ludvu. Zajedno s pokojnim ocem upravo natjerava partizane. (*Zatvori zavjesu.*)
(*Žuga sjedne, a Dendi mu dođe s leđa i prijateljski mu položi ruke na ramena.*)
- Žuga Meni se jutros iz čistoga mira spustila krv iz nosa.
- Dendi Pa zato te i zovem, čovječe! Tvoj život ne valja ni pišljiva boba.
- Žuga A zakaj?
- Dendi Zato jer živiš kao stoka. Stan si pretvorio u medvjedi brlog, hraniš se konzervama, nezaposlen si, ne pereš ni sebe ni odjeću...
- Žuga Ma perem, perem tu i tamo.
- Dendi Što ti uopće radiš, od čega živiš?
- Žuga Radim na tržnici. Prodajem naranče, banane, jabuke...i tako, prema sezoni.
- Dendi Tko ti kuha?
- Žuga Pa, nitko.
- Dendi Eto, vidiš. Lijepo ja kažem da živiš kao stoka. Tebi, dragi moj Žuga, tebi pod hitno treba žena.
- Žuga (*oduševljeno*) Pa ja to stalno govorim. (*Naglo ustane, pa zagrlji i izljubi Dendija*) Hvala ti, velika hvala, ti me jedini razmeš.
- Dendi (*briše obraze*) Ma da, samo si me svega zaslinio. (*Prema publici.*) Sretne li žene! Ajde, ajde sjedni, dragi prijatelju i rođače, pa da vidimo kako ćemo sve to...
- Žuga (*sjedne*) Kaj sve to?
- Dendi (*opet stavi ruku Žugi na rame*) Odlučio sam, Žuga, pobrinut ću se za tebe.
- Žuga Aha, aha, pa hvala ti.
- Dendi A kad ja nekoga preuzmem pod svoje, dragi moj, taj je spašen.

Žuga Od koga, od čega?

Dendi Daj šuti i slušaj me. Kao prvo sređujem ti ženu. (*Euforično.*) Ona samo što nije došla.

Žuga A, joj!

Dendi Što sad ajoj? (*Obilazi oko Žuge.*)

Žuga Ajoj ako me nebu štela.

Dendi Sve ćemo to srediti preko Barbare. Samo moraš znati da sam ja, baš ja, najprije sredio Barbaru, a ona će tvoju žensku.

Žuga Onda dobro.

Dendi Nije dobro. Upamti, da bi dobio ženu, ti najprije moraš meni svečano obećati, čak što više, dati časnu riječ da dolaziš u moju firmu.

Žuga A kaj buš z menom?

Dendi Trebam štemera, čovječe. Dobijem neki gadan posao za obaviti, evo baš sada imam jednu narudžbu, i kužiš, nema tko, nema... Jako te trebam, Žuga.

Žuga I nikog drugog nisi našel?

Dendi Pa gdje ću naći takvog luđaka?

Žuga Kaj si to rekel?

Dendi Ma ništa, pardon, htio sam reći da nigdje nema tako hrabrog i snažnog momka. Pa ti si se nekoliko puta borio za šampionsku titulu. Ne znam šta se dogodilo...

Žuga Dobil sam grdih batina i, i, i... Izgubil sam.

Dendi Ali bio si nekakav prvak.

Žuga Jesam. Trešnjevke.

Dendi Ma dobro, bilo pa prošlo, ali za obaviti gadan posao nema boljeg od tebe.

Žuga Ja sam već obavljao gadne poslove i zato bio dva puta u zatvoru.

Dendi A zašto si bio u zatvoru? Zato jer ti nikada nitko nije čuvao leđa. A sada, evo, sada ja vodim brigu o tebi i dajem ti apsolutnu zaštitu i sigurnost.

Žuga To je dobro, ali već sam ti rekel da se više neću tući.

Dendi A ženu bi htio?

Žuga To bi.

Dendi Eto, vidiš. Jedno bez drugoga ne ide. Radit ćeš za mene ono što najbolje znaš, nekoga prebiti, nekoga pridaviti i tako opravdati naziv moje firme, «Anakonda».

Žuga Aha, pa sad... I garant dobim žensku?

Dendi (*euforično*) Stalno ti to govorim. I još ćeš pored žene dobivati i lov. Dobre novce, dragi Žuga, za uzdržavanje mlade žene. Ona hoće lijepu haljinu, moderne cipele, nakit, provode, putovanja... He-e! A bez novaca ništa joj ne možeš pružiti.

Žuga Pa imat će mene.

Dendi Malo je to njoj, jako malo. Žene su ti drugačije od nas muških. Mi se najedemo, napijemo, povalimo žensko čeljade i, i, i sretan zaspiš. Prava uživancija.

Žuga No da, tako bi i ja.

Dendi Pa jasno da bi. Ali najprije ćeš dobro prebiti jednog gada, a onda dolaze novci i uživancija.

Žuga Prebiti, ha? Jako?

Dendi Tako da se sav usere od batina, ali i ostane živ.

Žuga Može, može. Tak bum ga zduval...

- Dendi *(pruži Žugi ruku)* Tako treba. Evo ruka. Dragi rođače i prijatelju moj, jesmo li se dogovorili?
- (Žuga ustane pa se rukuju, zagrlje i tapšu po ramenima.)*
- Žuga Jesmo. *(Zabrinuto.)* A gdje mi je žena? *(Osvrće se oko sebe.)*
- Dendi Na putu ovamo. Strpi se još malo. Odi ti pripaziti bolesnike, a pošalji mi Agnezu.
- (Žuga ode u bolesničku sobu, a ubrzo dođe Agneza. Dok se «čuvari» smjenjuju, Dendi zadovoljno poskakuje i pjevuši: «Oprosti mi pape sve te grube riči, i moj život sada na tvoj život slični.»)*
- Agneza *(skine masku, Dendiju)* Zval si me.
- Dendi Jesam. Ajde, draga prijateljice i rođakinjo, strina Agneza, sjedni si!
- Agneza Dendi, ja ne znam koji je tebi vrug. Oslovljavaš me kao princezu koja samo kaj nije sela na prestolje. Reci mi Agneza i kvit.
- Dendi U redu, Agneza, draga Agneza...
- Agneza *(poslušno sjedne)* U tri kante marmelade, pa daj već jenput reci kaj hoćeš.
- Dendi Rekla si, čini mi se, kao da je bolesnicima bolje.
- Agneza Sad sam im izmerila temperaturu i nemaju više četrdeset. Jedva da im je malo povišena. Karla se već sasvim pribrano razgovara, a Ludva, videl si ga, sam je otišiel u zahod. *(Stanka.)* Dendi, možda ipak nemaju taj SARS.
- Dendi Ako sam ja rekao da je SARS, onda je SARS. Jesmo li se nas dvoje dogovorili da tu odstupanja nema?
- Agneza Jesmo.
- Dendi I da ćeš ti uz njih ostati do njihove smrti. A zašto? Zato da od njihova novca nešto dopadne tebi i meni. Barbara i Silva ako sve zgrabe, kužiš, Agneza...
- Agneza A šta ja tu mogu?
- Dendi Možeš, jako puno možeš. Zato sam te i zvao. Tvoj te brat Ludva jako voli, ali i mene jako zabrinjava. Ne znam je li stvarno bulazni, ili se samo pravi lud?
- Agneza Na trenutke se zbilja gubi, a onda opet dojde k sebi.
- Dendi Aha, dojde k sebi. E, vidiš, kada dođe k sebi razgovaraj s njim o podjeli novca. Sestra si mu i red je da jednu pristojnu svoticu izdvoji za tebe.
- Agneza Tak i ja mislim. Stvarno bi bil red. Ja zbilja imam mizernu penziju s kojom ni najosnovnije troškove nemrem pokriti.
- Dendi E, pa to mu reci, plači malo, a ni mene ne zaboravi. Ja sam otvarajući zaštitarsku firmu zapao u velike dugove. Nemam ljudima za plaću, banci kredit ne vraćam, i čeka me stečaj. To reci svom bratu.
- Agneza Pa jesam, nekaj sam već rekla, a i sam mu to možeš reći.
- Dendi A, vraga, svi samo govore kako ću ja do svojeg dijela doći preko žene Silve.
- Agneza To je istina. Silva im je kći, pa onda ti kao Silvin muž...
- Dendi Ja kao Silvin muž neću dobiti ni kune, a kamo li nekakve eure.
- Agneza Otkuda to znaš?
- Dendi *(povjerljivo)* Već nekoliko mjeseci nismo si dobri. Zabrljao sam nešto, kužiš, s jednom, jednom...
- (Na ulaznim vratima pojavi se Barbara, ali ne uđe nego sakrivena prisluškuje razgovor.)*
- Agneza Imaš ljubavnicu?
- Dendi Ma ne, ma kakvi, ali Silva sumnja na jednu kurvicu.

- Agneza Kaj, uhvatila te?
- Dendi Ma vraga me uhvatila. Da je, već bih imao razbijenu glavu. Pa znaš kako ti je nećakinja silovita. *(Stanka.)* Čuj, draga Agneza, oprosti, blesavo mi je zvati te strina, nas dvoje uvijek smo se u ovoj familiji razumjeli i poštivali. Veliku ćeš stvar učiniti ako kod brata isходиš za mene bar 5.000 eura. Bila bi to prava kršćanska gesta prema rođaku u nevolji. Naravno, ja ću se tebi odužiti na stotinu načina. Što god želiš, osim novaca, sve ću učiniti za tebe. Unaprijed ti hvala iz dna duše.
- Agneza Pa dobro, bum probala, bum. *(Odlazeći stavlja masku.)* Isuse Kriste iz Nazaretu, tu su baš grdi problemi! Bome, Ludva, nekaj buš moral dati.
(Agneza ode u bolesničku sobu, a na scenu stupe Barbara i Roza. Dendi kad ih spazi malo se trgne.)
- Dendi A, Barbara, tu si. I prijateljicu dovodiš.
- Barbara Čula sam te, šogore. Kurvaš se i prosjačiš. Divota!
- Dendi *(uspaničeno)* Ma, ništa, mala moja. Krivo si nešto čula.
- Barbara Nisam ja ništa krivo čula i nisam tvoja mala. Dendi, što te dulje poznam... I kojeg vraga još tu radiš? Odi doma. Auto mi nađi i dopeljaj ga. Vražji smutljivac.
- Dendi Čekaj, stani, pa nećemo se tu pred gošćom prepirati. Mogla bi nas upoznati.
- Barbara *(uhvati Rozu ispod ruke pa ju pogurne prema Dendiju)* Oke, ovo je moja prijateljica...
(Roza i Dendi ljubazno se nasmiju i rukuju.)
- Dendi Čuli ste moju lijepu šogoricu, ja sam Dendi.
- Roza *(govori glasno)* Dobar dan. Ja tam Rota. *(Roza umjesto glasova s, š, c, č, ć, đ, dž, z i ž izgovara d i t.)*
- Dendi Roda?!
- Roza Molim? Nitam vat dobro tula.
- Barbara *(uzdahne)* O, Bože! Zove se Roza, samo malo teže govori i malo slabije čuje. No, da, nije ni od naročite bistrine.
- Dendi *(šapće Barbari)* Ništa zato. Mačka je pravi komad i Žuga će poludjeti za njom. *(Glasno Rozi.)* Kažem, drago mi je što sam vas upoznao. Jako ste lijepa djevojka.
- Roza Da tam lijepa? Aha, jetam, jetam. Ja radim tkupa ta Barbarom u hotelu. Ja tam tobarita.
- Dendi *(za sebe)* Tobarita!? Aha, valjda sobarica. *(Vikne.)* Koliko vam je godina?
- Roza Da tedam dana imam rodendan. Bum imala dvadetet i otam godina.
- Dendi Čestitam unaprijed! Rado bih se odazvao pozivu na vaš rodendan.
- Barbara *(nervozno)* Dendi, prestani seruckati i pozovi Žugu!
- Dendi Dobro, dobro, samo se ne ljuti. *(Ode do zavjese pa proviri u sobu.)* E, Žuga, daj dođi, došla ti je cura!
(Žuga izađe, zatvori zavjesu i zagleda se u Rozu. Stanka.)
- Barbara *(Žugi)* No, kaj je sad, ujko? Zagledal si se, aha. Roza je prekrasna, kaj veliš?
- Žuga *(lagano prilazi)* Je, je, zbilja je.
- Dendi *(gura Žugu)* Šta to, Žuga, šta.
- Žuga *(Dendiju)* Mala je, u-u-u, baš je dobra. Ako me nebu štela, ja bum ju ukral, otel...
- Barbara *(pogurne Rozu prema Žugi)* Evo, Roza, ovo ti je moj ujak Žuga. Jako je dobar čovjek, to sam ti rekla, a da je jedan moćan muškarac, sad to i sama vidiš.
- Roza Vidim, vidim. *(Pride Žugi i pruži mu ruku.)* Ja tam Rota.

Žuga *(jako prodrma Rozinu ruku)* Rota! Neka si, neka.

Barbara *(Žugi)* Zove se Roza i malo loše govori, a i čuje slabije.

Žuga Nema veze, ali lijepa je kao anđelak s neba. *(Ispusti Rozinu ruku, malo se sagne i primakne svoju glavu do djevojčine.)* Možda bi mi kušlec dala?

Roza Kutlet?! Otet putu? Kad, odma?

Žuga Najbolje mi odma daj tu putu.
(Roza nekoliko puta poljubi Žugu, a on joj uzvrati poljupcima.)

Barbara O, dobro vam je krenulo! Pa sjednite si, porazgovarajte. A nas dvoje, Dendi, idemo prošetati i nastaviti naš grdi razgovor.

Dendi Idemo.
(Žuga i Roza sjednu jedno pored drugog, a Barbara i Dendi izađu. Nastane tišina.)

Roza A ti te dovet Duga?

Žuga Nisam baš Duga, zapravo sam Žuga, ali nema veze. Slobodno me zoveš Duga.

Roza Onda dobro.
(Opet zavlada tišina. Žuga se zagleda u daljinu i samo nekoliko puta duboko uzdahne. Roza malo pogledava u pod, malo u Žugu, a onda i ona uzdahne.)

Žuga Meni treba žena.

Roza Molim?

Žuga *(povikne)* Trebam ženu.

Roza Denu, trebat? To je dobro. Ja jetam dena.

Žuga *(zagleda se u Rozu i stavi joj ruku na rame)* Sva sreća da jesi. I to prava. E, zbilja, kaj je je, nisu mi lagali.

Roza Ta ti nitu lagali?

Žuga To da si prava ženska. Za sebe znam da sam muško, pa smo onda par.

Roza Jetmo, jetmo. A ta to?

Žuga Velim da to s tobom i sa mnom sve štima.

Roza Tima, tima.
(Opet nastane neugodna stanka i desetak sekundi oboje samo uzdišu.)

Žuga *(Vikne.)* Jesam li ja tebi prvi?

Roza Ta to prvi?

Žuga *(snažnije zagrlj Rozu)* Muškarac koji te grli.

Roza Niti prvi.

Žuga Čuj, sad, bolje bi bilo da jesam, al nema veze. Dobro je, opet dobro.

Roza Mitlit ti da tam ti dobra? Jetam, a?

Žuga Jesi, jesi. Ja za ozbiljno nikad nisam imal curu, nisam se ženil...

Roza Ni ja.

Žuga Kaj ni ti? Nisi imala curu?

Roza Ne. Ja nitam imala detka.

Žuga To je dobro. Onda ti niš ne znaš o onim stvarima?

Roza Kojim tvarima?

Žuga Pa znaš, ono kad muški spava sa ženskom pa se ljube i jedan po drugom plazi.

Roza A to jetam. Puno puta ta mutkima tam bila u krevetu. U hotelu. Ja radim u tobi, on dojde i odma moje gate dolje. *(Stanka.)*

- Žuga Joj, to nije dobro. A zakaj si onda rekla da nisi imala dečka? (*Makne ruku s njena ramena.*)
- Roza Niti jedan nije bio moj detko. Tamo tu me prititkali.
- Žuga (*malo zabrinuto*) U, uh, onda si sve to naučila.
- Roza Nita nitam utila.
- Žuga (*mrzovoljno*) Pa otkud si to onda znala delati? Taj seks, i sve to...
- Roza (*nabraja prstima*) Dna koka, dna matka, tutki dnaju, pa onda dnam i ja.
- Žuga Aha, znaš po prirodi svojoj, rekli bi učenjaki.
- Roza Aha.
(*Opet zavlada neugodna tišina, uzdišu i svaki gleda u svoj kut.*)
- Žuga I ti se, mala, mene ne bojiš, ha?
- Roza Ne bojim.
- Žuga Kak to?
- Roza Mit pod kupom tijena nikad ne pogine.
- Žuga Niš te ne razmem. (*Malo se naljuti.*) Mit, koji je vrag mit?
- Roza Mit je mit. To je onaj koji tir voli, a matka lovi mita.
- Žuga A, miš. O mišu mi pripovedaš?
- Roza Aha, o mitu.
- Žuga Važno je da se ti mene ne bojiš.
- Roza Nita, nita. A dato bi te bojala?
- Žuga Pa moje sile, snage. Ja sam bil boksač teške kategorije. Čuveni Žuga, kužiš? Još uvek vežbam. U cugu dižem preko 150 kila i pet-šest frajera pohitam na kup.
- Roza Nita dato. Dobro je da ti jak. (*Uzme Žuginu ruku pa mu opipava mišiće, a onda mu poče milovati prste.*)
- Žuga Joj, kak je ovo lepo! Daj, samo daj!
- Roza Kaj daj?
- Žuga Slobodno me do jutra miluješ.
- Roza I ti meni to radi. Otu da bu i meni lijepo.
(*Žuga uzme njenu ruku pa ju miluje, a onda ju stavi sebi na lice. Roza ga miluje po obrazu i brkovima, a usta mu nježno dodiruje. On uzme jedan njen prst, stavi ga u usta, pa ga siše i od užitka mumlja.*)
- Roza Jako mi to lijepo radit. Ho, ho, ho...
(*Otvora se zavjesa i izlazi Karla. Odjevena je u spavaćicu, na nogama ima natikače. Kad ugleda Žugu i Rozu zastane i prekriži se. Desetak sekundi promatra prizor, pa se opet prekriži. Spazi ju brat pa izvadi prst iz ustiju.*)
- Karla Opla! Žuga, za Boga miloga, pa kaj to delaš?
- Žuga Malo sam prsteka cical.
- Karla Majko Božja, smiluj se mojem grešnom i bedastom bratu!
- Žuga (*prijeteći ustane*) Kaj je sad? Kaj oćeš od mene? Pusti me da živim. Reko sam ti da trebam ženu, i sad kad je došla, sad se ti tu opet nekaj protiviš. Radije mi pomogni.
- Karla Kak da ti pomognem?
- Žuga Pa novce trebam. Bar za kaparu.
- Karla Opla! Kakva te kapara spopala? Koga buš zakaparil?

- Žuga Curu. Ovu ovdje Rozu. Ona me hoće, al su rekli da moram novce za nju dati.
- Karla Ko je to rekel?
- Žuga Barbara i Dendi?
- Karla Aha. To sam si mogla mislit. A gde su sad njih dvoje?
- Žuga Tu se vani šeću.
- Karla Aha, šeću se. Ovak, Žuga, sad se ti odi sa svojom curom prošetat, a njih mi pošalji u kuću.
- Žuga O, to je baš dobro. Odi, srce moje (*uhvati Rozu za ruku i podigne ju sa stolca*), idemo se špancirati.
- Roza (*ustajući*) A ko je ova dena?
- Žuga To mi je sestra Karla. Jako je bolesna, al za čudo prohodala je. Idemo mi, ružo moja rumena. (*Karli.*) A kud si se ti, siroče, zaputila?
- Karla A kam bi? U zahod.
(*Roza i Žuga izađu. Karla se još jednom prekriži pa i ona izađe. Scena je za trenutak prazna, a onda Agneza otvori zavjesu i ostane kraj nje stajati. Ludva sjedi u krevetu vrteći u rukama komad papira.*)
- Ludva (*podigne glavu*) Evo, kad baš hoćete, napisao sam svoju posljednju volju.
- Agneza Ali, Ludva, ovdje više nikoga nema. Karla je valjda na šekretu, a ovi drugi...
- Ludva Dvadeset i pet hiljada eura dajem svojem sinu Tomislavu koji živi u Australiji, i dvadeset i pet hiljada maraka dajem...
- Agneza Nisu više marke nego euri.
- Ludva Nisu marke nego euri pa ih dajem svojoj kćeri Jeleni koja živi u Dojčlandu.
- Agneza (*rukom se udara u grudi*) Ludva, u tri kante marmelade, pa kaj ti ja celo vreme govorim? Daješ onima koji najviše imaju, koji su te odavno ostavili...
- Ludva Ali ovi koji su sa mnom ništa ne valjaju. (*Stanka.*) Zapravo sam gladan. (*Povikne.*) Gladan sam pa mi dajte nešto jesti, pa ću možda..., možda ću... (*Jako kašlje.*)
- Agneza Šta ćeš, Ludvek? Kaj buš naredil?
- Ludva Novu podjelu. Na tebe sam čisto zaboravio, pa taj Žuga, Barbara... Silva... tata i mama... (*Nemoćno legne.*)
- Agneza (*zatvarajući zavjesu povlači se u sobu*) Bum ti ja oko svega pomogla. Aha, a i jesti buš dobil.
(*Scena je opet za trenutak prazna. Dolaze Barbara i Dendi.*)
- Dendi (*hodajući iza Barbare*) Ja ti kažem da će ovaj tvoj bedaček uzeti Žugu bez ikakvih novaca.
- Barbara (*uzrujano šeće*) Pa nije ona problem, stalno ti govorim, nego njezina stara. Mater joj je prefriganka, i kad je od mene čula da bi Roza išla za jednog starijeg tipa, pedesetogodišnjaka, odmah je rekla da ta razlika u godinama košta najmanje pet tisuća eura.
(*Dolazi Karla i sjedne na stolac. Prilazi joj Barbara stavljajući masku. Ona i Dendi također se nespretno zaštićuju maskama.*)
- Barbara O, mama! Otkuda ti?
- Karla Iz šekreta.
- Dendi (*priđe Karli*) O, draga mama, kao da vam je mnogo bolje? Jako me veseli vaš oporavak. Eto prilike da malo porazgovaramo.

- Karla Niš se s tobom nebum razgovarala. Tu mi je kći kojoj moram puno toga reći. Odi ti, Dendi, potraži Žugu i pripazi na njega. Sve mi se čini da mi brat stoji na rubu provalije.
- Dendi Gospođa Karla, draga mama...
- Karla Opla! To je prvi put da mi govoriš draga mama.
- Barbara Daj, Dendi, prekini! Potraži ono dvoje i sim ih dopeljaj. (*Dendi ju neodlučno gleda.*) Daj, daj, no, gibaj, gibaj...!
- Dendi Joj, kak si ti oštra. Ko će tebe oženiti!? (*Izađe.*)
- Barbara (*za sebe*) Nadam se ne kreten poput tebe. A ti, mama, ti bi morala u krevetu biti.
- Karla Bi, bi, al nema nikoga ko bi mi kahlicu donesel.
- Barbara Pa šta onda radi Agneza.
- Karla Za novce pita. I ne samo ona, nek svi po redu: Žuga, Dendi, a bome i ti.
- Barbara Pa svi smo malo uplašeni za tebe i tatu.
- Karla To sam te i štela pitat. Pošteno mi reci, Barbara, jel se vama jako žuri da mi poumiremo?
- Barbara Bože, mama, pa kakvo je to pitanje. Mi svi strepimo za vaše živote.
- Karla A zakaj nam onda niste doktora zvali. Samo nosite te maske da se vama nekaj ne dogodi. Jestli nam tri dana niste dali. Valjda ste čekali da od gladi pocrkamo.
- Barbara Ma jesmo, nosili smo, ali ništa niste htjeli. Tata je stalno bulaznil, a i ti si se povremeno gubila. A čaj ste pili, naranču si skoro celu pojela, malo napolitanki...
- Karla Daj prestani. Sve sam ja svatila i skora da bi štela umreti, samo da vas više nikoga ne vidim. (*Potihlo zaplače.*) Od tuge bum krepala.
- Barbara (*zaplače*) O, mama, mama...!
- Karla Za menom se niš ne moraš plakati.
- Barbara O, mama, ja se plačem za svojim autekom. Ti ni ne znaš da su mi ukrali peugeotića. Taman si se vratila i razboljela, a gadovi, tu ispred kuće, maznuli su moj predivni kobaltno-plavi 207.
- Karla (*malo se podigne i rukom zamahne na Barbaru*) Ma znaš, ti, balavica, samo da sam malo jača, tak bi te odalamila da bi i ti postala kobaltno-plava. (*Stropošta se u stolac.*) Sad mi se osvećuje kaj te nisam koji put istukla kad si mala bila. Bezobraznica jedna.
- Barbara Ja tebi nisam ništa kriva. Bezobrazna je Agneza. Dendi ko Dendi, a o Žugi da ne govorimo.
- Karla A ti se plačeš za autom?! Baš te briga za mamu. To da Agneza pritišće Ludvu za lovu, tome se ne čudim, al kojeg će vruga Žugi novci? Jel zato da si kupi onu bezveznjaču koju si mu dopelala?
- Barbara Roza nije nikakva bezveznjača. Malo je hendikepirana, otprilike koliko i Žuga, pa mislim da jedno drugom jaku pašu. Ako ne znaš već su se lijepo zbližili.
- Karla Vraga ne bi znala, pa sam ga uhvatila kak joj prst dudla.
- Barbara Eto, vidiš! Pa to je predivno.
- Karla Nije predivno, nek preodurno. Nije on za žene. Ni za sebe se ne zna pobrinuti. Ta bu ga mala do kraja upropastila. Žal mi ga je. Sestra sam mu i samo sam se ja za njega koliko-toliko brinula.
- Barbara Bolje da nisi. Dva put, još ko mladi dečko, trebal se oženiti, ali ti si uspela to razvrgnuti.

- Karla Za njegvo dobro.
- Barbara Za njegovo dobro sad mu daj tih pet tisuća i neka se oženi.
- Karla S tom balavicom?
- Barbara Nije balavica i bit će mu dobra žena. I još nešto, mama. Znaš li ti da su gadovi koji su mi ukrali auto, da su me ucijenili. Mafija traži Žugu, Žuga traži ženu i još, još...
- Karla Kaj još?
- Barbara Svima treba dati novaca. Žugi za ženu, meni za auto...
- Karla *(ustaje)* Niš ne razmem, ali ako ti misliš da bu Žuga sretan s tom malom...
- Barbara Naravno da bu sretan. Već uživa.
- Karla Da uživa to sam videla. *(Odlazeći u sobu.)* Tata radi križaljku kak da podeli novce i mislim da svi bute sretni. I još nekaj, Barbara. Skuhaj nam nekakvu finu juhicu. Nebu nikaj od umiranja.
- Barbara Misliš?
- Karla Nije da mislim, nek znam. Puno se bolje osećam i praf za praf, uopće mi se ne žuri na onaj svet. Imala sam težak život, pa se ni u večnosti ne nadam bogzna čemu. Gospodi je puno lakše dojt i diku nebesku. Osim toga uskoro nam dolazi doktor.
- Barbara *(jako začuđeno)* Dolazi doktor?
- Karla Aha. Silva bu ga dopeljala.
- Barbara Silva?
- Karla Tati je to na mobitel javila.
- Barbara *(zdvojno)* O, Silva! A tata mobitelira?
- Karla I da znaš, čula sam da su ti ukrali auto, i jako mi je žal kaj ti se to dogodilo. Nisam ja bešćutna kao neki, ah... *(Uzdise i kašlje. Ode u sobu i za sobom povuče zavjesu.) (Zagrljeni vraćaju se Roza i Žuga. Nešto si šapuću i smiju se. Dendi dođe malo iza njih..)*
- Dendi *(više za sebe)* Nemam ja više šta čekati. Osobno moram obraditi starce. *(Grozničavo hoda tamo-amo.)*
- Žuga *(Dendiju)* Kaj si rekel? *(Sjedne na stolac, a Roza ostane kraj njega stajati.)*
- Dendi Ništa tebi.
(Ludva otvara zavjesu i hoće izaći. U ruci drži papir. Agneza ga pridržava i zadržava. Naguravaju se, ali Ludva ipak potpuno otvoriti zavjesu.)
- Agneza Pa kud ćeš opet, Ludva? U krevet se vrati!
- Ludva *(otima se)* Hoću ovima tu pročitati svoju posljednju volju.
- Agneza *(Karli koja leži u krevetu)* Karla, pa daj mu reci neka ne žuri. Ovako naglo napisana odluka *(pokazuje na papir)* može nam svima samo naškoditi, unesrećiti nas.
- Karla Kaj se tolko brineš? Pa i ti si na spisku dobitnika.
- Agneza Je, nešto malo, jako sitno, pa bi bilo dobro da se to popravi.
- Ludva Ništa više ne mijenjam. *(Ostane stajati u otvoru «spavaće sobe» i ogledava se.)*
A gdje su svi ti ljudi?
(Dendi, Žuga i Roza priđu do Ludve. Više nitko ne stavlja masku.)
- Dendi Tu smo, tata, skoro svi. Barbara vam kuha juhu.
- Ludva Kuha juhu! Jako dobro. A što se tako dugo čeka s tom juhom? I gdje mi je kći Silva? *(Sjedne na krevet.)*
- Karla Na putu ovamo. Pa rekla ti je, kaj nije...?

- Ludva *(obrecne se na ženu)* Karla, ti ništa ne znaš, jer si bolesna kao i ja.
- Karla Ak sam bolesna, nisam bedasta.
- Ludva Evo, vidim, Žuga, tebe vidim. Tu si, pa da riješimo tvoj slučaj.
(Žuga potvrdno zaklima glavom, a Roza mu čvršće prigrlji ruku.)
- Agneza *(više za sebe)* U tri kante marmelade, sad je najenput Žuga jako važan.
- Ludva *(Žugi)* Čujem, ženiš se, šogore! Je li to istina?
- Žuga Na svu sreću je. Roza me hoće.
- Ludva Aha, mladenka se zove Roza. *(Podigne se i zagleda u Rozu.)* Kako ti je prezime, dijete?
- Roza Mene pitate?
- Ludva Tebe, da.
- Roza Pitkorit.
- Ludva Jesi li rekla Pitkorit? Nikad čuo za takvo prezime.
- Dendi Mogla bi biti Piškorić.
- Ludva Mogla, kažeš. No, sad, to nije toliko važno. Važno je da je naša, Hrvatica i katolkinja.
- Žuga To je.
- Karla Kaj se mene tiče, ak zna kuhati, kuću spremati i sve kaj treba, more biti i Židovka.
- Ludva *(rukom samo odmahne prema Karli)* I još je važno, Žuga, ako ti dam novce za ženidbu, ili mladenku, kako mi vele, moram znati tko nam dolazi u familiju. Vidim, šogore, mnogo je mlađa od tebe i jako je lijepa. Ovako, izvana gledajući, zbilja dobro izgleda. Kakvoga je roda, gospođica Pitko-rit, to ne znam. *(Vikne.)* Djevojko, kakvo ti je porodično stablo?
- Roza Poroditno tablo? Ne dnam. Nemam ja nikakvo tablo.
- Agneza *(Ludvi u povjerenju)* Cura malo teže govori i sporije shvaća.
- Ludva *(sućutno zaklima glavom)* Aha, aha, pa da ju puno ne gnjavim?
- Agneza Ne moj.
- Ludva Znači, Žuga, ti si pao više na fizički izgled svoje cure.
- Žuga Od prve.
(Pojavi se Barbara i promatra prizor.)
- Ludva E, da. Bojim se da ju ipak nisi vidio čitavu. Mislim, ne bi bilo dobro da uzmeš mačku u vreći.
- Žuga Golu ju fakat nisam videl.
- Ludva Šteta.
- Žuga *(u zanosu, recitirajući)* Ali ovo kaj se vidi sasvim je u redu. Noge su joj *(sagne se i ogledava noge)*, kaj da velim, zbilja prave, guzi prigovora nema, ruke ima jako nježne *(miluje Rozine ruke)*, lišce ko u labudice... A oči, mili Bogo, gleda me ko lane.
- Karla Opla! Gotov si, braco moj. Nema tebi više spasa.
- Žuga *(prozaično)* A za ono najvažnije mesto, za to se ne pita, to se ne gleda, to ostaje tajna sve dok...
- Dendi Ma da. Tu provjere nema, ali obično ispadne dobro. *(Stanka.)*
- Barbara Zube joj niste pogledali. Mislim da se na stočnim sajmovima stoci gledaju zubi.

- Ludva *(Barbari)* Odi, dijete, odi u kuhinju i skuhaj već jednom tu juhu. *(Sjedne na svoj dio kreveta.)*
- Barbara Sram vas može biti. *(Ode u kuhinju.)*
- Ludva Ovako, Žuga, dat ću ti tri tisuće eura.
- Žuga Malo. Treba mi pet. Barbara je rekla da tolko traži njezina mama.
- Roza Ja da to nita ne dnam. Mama tradi novte? Tija mama?
- Agneza Isuse iz Nazareta, sad ste čuli. Cura o novcima pojma nema.
- Karla Žuga, kaj ti je mala rekla za novce?
- Žuga Za novce ništa. Ja imam nekakav dogovor s Barbarom i Dendijem.
- Karla Aha, Dendi! Ajde ti, paklenjak, ajde reci kaj si to zakuhal?
- Dendi Ništa ja nisam zakuhao, a činjenice su takve kakve jesu. Barbari je ukraden auto, lopovi traže odštetu i Žugu, Žuga hoće ženu i Barbara dovodi Rozu. E, sad, i ja bih htio Žugu u svoju firmu, pa je onda tu Rozina mama s odštetnim zahtjevom, čujem. Ljudi moji, to sve skupa netko treba isfinancirati.
- Karla Pa si nas našel, ha? Prije nek poumiremo, nek lovlu plunemo.
- Agneza Karla, reč je o tvom bratu rođenom i njegovoj sreći. Ak moreš, pomogni mu. Dajte mu tri hiljade. To bu mu dosta.
- Žuga Nije dosta. Ako je Barbara rekla pet, jer je Rozina mama rekla pet, onda je pet. Ako dobim premalo i ako mi radi toga ženidba propadne, Agneza, ja bum tebe prvu zatukel.
(Barbara opet izviri i sluša.)
- Agneza *(poskakuje)* O, oho, odi ti siledžijo u... u...! Drugo niti ne znaš, nek ljude tući.
- Žuga *(pođe prema Agnezi)* Još jednu zini, ti kurvetino stara...
- Agneza *(uzmiče)* Nemoj, nemoj, daj se smiri, Žuga! Pa kaj se odmah ljutiš? E, e, e Karla, Ludva, brate moj, dajte našem Žugi svih pet hiljada. Pa, čovjek se ženi, he!
- Karla Ma, dobro, bu dobil kolko treba. Pa brat je brat, nije krumpir. Je li tako, Ludva?
- Ludva Bio bi to nezamislivo veliki krumpir. Naš je Žuga mnogo bolji čovjek, nego što se to obično misli, i zato, šogore, dobivaš svih pet tisuća.
- Žuga Da nemate SARS sad bih vas izljubil.
- Barbara E, bolesnici, juha je gotova. Gdje hoćete jesti?
- Ludva *(ustaje)* Na stol nam postavi. Idemo, ajde Karla, za stol.
(Bolesnici lagano hodajući dođu do stola i posjedaju. Barbara je otišla u kuhinju.)
- Dendi *(nervozno šećući)* Evo, drago mi je. Baš mi je drago za Žugu i Rozu. Djeco, ja vam čestitam! *(Izrukuje se sa Žugom i Rozom.)* Mladenka je ovim činom isprošena i, ne znam, možda bismo mogli objaviti zaruke.
- Roza Daruke, daruke, mode, mode. Ja jot nikad nitam bila darutena.
- Žuga *(poljubi Rozu)* O, milo moje! Ružice moja rumena... *(Uzme jedan stolac i sjedne. Roza mu sjedne u krilo i obavije ruke oko njegova vrata.)*
- Karla Daj ti, daj Dendi, smiri se. Ne trči pred rudo. Baš si vrag u familiji.
- Dendi *(ulagujući se)* Ma nije, draga mama, nego jednostavno ne mogu obuzdati emocije. Takav sam, emotivan. *(Stalno nervozno šeće.)*
- Ludva Šteta što ne pišeš poeziju.
(Žuga i Roza se igraju i miluju. Glavni je «štos» naizmjenično si stavljati prst u usta.)

- Dendi Moje je uzbuđenje utoliko veće, jer očekujem rješenje svog slučaja. *(Stane pred Grakašeke.)* Za spas i unapređenje firme «Anakonda» nužna je jedna financijska injekcija.
- Agneza *(odgurne Dendija)* Kam se guraš s tom «Anakodom»? Pa valjda sam ja ko sestra prije na redu.
- Dendi Ne guram se, ali ne dozvolite da «Anakonda» crkne. I još moram priznati da sam i mafiji dužan, a oni su na sve spremni.
(Barbara donosi na pladnju juhu i pribor za jelo, pa sve stavi na stol.)
- Ludva Ono što mene boli i ono što bih najprije morao riješiti... *(Zastane i zagleda se u Barbaru.)*
- Barbara To sam ja.
- Ludva *(promiješa juhu)* Jesi, Barbara, jesi. Tridesetu si prošla, dečka nemaš...
- Barbara Ko nema dečka? S tri frajera hodam.
- Karla *(srčučući juhu)* Opla! Samo tri? A meni je Ludvek bil prvi muškarac koji me poljubil.
- Dendi Ma je li to moguće?! Ne znam samo je li se to hvalite ili žalite?
- Ludva Mene zanima, Barbara, ta trojica, jesu li k čemu?
- Barbara Nisu. Kreten do kretena.
- Dendi Ajoj.
- Ludva Pa kakvi su to ljudi?
- Barbara Slabići i mlakonje. I još im je zajednička osobina da su gotovani nesposobni za život.
- Karla Sigurno po cele dane i noći samo sede po kafićima.
- Agneza E, a nekad su muški bili prava gospoda, za svaki posel sposobni... Šteta kaj je moj Vincek prerano umro.
- Karla Ubilo ga vino na Vincekovo.
- Ludva Nije bilo Vincekovo. Slavili smo Martinje.
- Agneza Sve ste pobrkali. Bil je blagdan Sveta tri kralja i popil je litru pelinkovca. A, prafzapraf, ja sam samo štela naglasiti da su današnji muškarci prostaci i neotesanci. Evo, neki sam dan na telefonu pol vure morala slušati prostote jednog seksualnog manijaka.
- Barbara Pol vure!?! O, dobro si izdržala!
- Dendi Ajoj! Sve u svemu, draga Barbara, ništa od tvoje udaje. Baš šteta, a takva cura!
- Karla Dendi, prestani jojhati i voditi tuđu brigu. A ti, mala moja, nikam se ne žuri. Kretene poteraj i buš vidla da bu pravi čovek sam došel. Ima i danas pravih dečkih.
- Ludva Pomislio sam i poželio, kad Silva i Dendi nemaju djecu, da ću od tebe, Barbara, dobiti unuča.
- Karla *(uzdahne)* E, kad nju puno više veseli auto nek dete.
- Barbara Jer je za auto kraći rok isporuke, nema porođajnih muka... i to ti je to.
(Na ulazu u prostoriju pojave se Silva, odjevena sportski, i doktor Diselberger koji na sebi ima bijeli ogrtač.)
- Silva *(začuđeno)* O, familijo, dobar dan. Što ste se toliki okupili?
(Svi promrmljaju pozdrav.)
- Karla Eto nam stigla Silva. I tebi dobar dan. A gospon je...?

- Silva O, mama, kakvo pitanje! Pa najavila sam dolazak gospodina liječnika. Dozvolite da vam predstavim ... (*Ceremonijalno rukom pokaže na liječnika.*)
- Doktor Doktor Diselberger, infektolog. Gospođa Silva, moja dugogodišnja znanica, čak što više prijateljica, odvukla me s radnog mjesta, strpala u auto i dovela ovamo. Ha, ha, nije uobičajeno da infektolog dolazi u kućnu posjetu, da. Doduše prije specijalizacije bio sam izvjesno vrijeme liječnik opće prakse, i bogibogme, obilazio sam bolesnike po kućama. A sada, slučaj Silvinih roditelja jako me zainteresirao. Oprostite, roditelji su...?
- Silva Ovo dvoje koji srču juhu.
- Doktor (*grleno se nasmije*) Bizarno, ha, ha, da, baš bizarno. Rečeno mi je, ha, ha, da bolesnici umiru. Aha, ha, ha, a oni srču juhu. Ha, ha, ha...
- Ludva Na neodređeno vrijeme odgodili smo umiranje. Zapravo, i sami vidite, juha nas oživljava.
- Karla U život vraća.
- Doktor Juha vraća u život!? (*Opet se nasmije.*) Aha, ha, ha, reći ću svojim za ovaj životodajni lijek: juha.
- Karla Možda vama, gospon doktor, sve skup zgledi malo neozbiljno, al ja sam jako bolesna. Moj muž isto. I čujte, ja se zovem Karla, a po mužu nosim prezime Grakašek. (*Ustane i pruža ruku liječniku.*)
- Doktor (*odmakne se*) Molim vas, ne dotičite me! Nisam zaštićen, i vidim, ovdje nitko nije zaštićen, a govori se o SARS-u. Ova ničim ne utemeljena dijagnoza, ako bi se pokazala točnom, za sve vas mogla bi biti pogubna.
- Agneza Ja to jedina stalno svima govorim, maske sam podijelila, ali mene nitko ne sluša.
- Dendi (*primiče liječniku stolac*) Možda bi gospodin doktor sjeo?
- Doktor Ne, hvala lijepo. Da ne bih trošio svoje dragocjeno vrijeme, molim bolesnike da pođu u svoje sobe.
- Ludva Evo, još dvije žlice, ako smijem...
- Doktor Dajte, samo dajte, ha, ha, ha, krepka juha, životodajna...
- Roza Jako lepo miriti.
- Barbara Ja sam skuhala tu krepku juhu.
- Ludva Još da su u njoj domaći rezanci...
- Barbara Domaći, domaći! Uvijek slušam o domaćem kruhu, domaćim knedlima, pa mamina sarma ... Tati je to, ono, nešto veliko...
- Doktor Rezanci, sarma i knedli samo su metafora za toplinu domaćeg ognjišta kod kojeg su se našli jedan čovjek i jedna žena.
- Dendi Krasno rečeno.
- Karla E, vidi se, učen čovek.
- Doktor O rezancima i sarmi niti od jedne obrazovne ustanove nisam dobio poduku. Srećom, postoji ta životna škola.
- Barbara A možda biste i vi malo juhice, gospodine doktore? Ili, možda, ne volite juhu? Mogu vas ponuditi viskijem.
- Doktor (*povjerljivo*) U povjerenju, žena me čitavog života proganja juhama, pa sam prezasićen. Poslije obavljene vizite slobodno me ponudite čašicom viskija.
- Silva Svakako, svakako.
- Doktor Možda niste znali, ali mogu vam preporučiti odličnu jušnu dijetu.

- Silva O, mene jako zanima svaka dijeta.
- Doktor Dakle valja jesti samo juhu, a kao pribor koristiti štapiće.
- Silva *(nasmije se)* O, zgodno, baš duhovito.
(Karla i Ludva ustanu od stola i odu u svoju sobu. Doktor pođe za njima, ali u prolazu zastane kraj Žuge.)
- Doktor *(Žugi)* Gospodine, pod hitno smršaviti.
- Žuga Već tri dana radim na tome.
- Doktor *(Dendiju)* A vi mi izgledate jako rastrojeno.
- Dendi Tako se i osjećam.
- Agneza Gospodine doktore, možda bi moje prisustvo, za vrijeme vaše vizite, moglo biti korisno. Stalno sam uz bolesnike, a inače sam medicinska sestra u mirovini.
- Doktor Pa, izvolite, dođite, dapače.
- Silva Dragi doktore, a ja ću vas pričekati, i naravno, vratiti u bolnicu.
- Doktor Hvala Silva. Uvijek si ljubazna i na usluzi. *(Ode za bolesnicima.)*
- Agneza Mi idemo, a vi tu budite tiho. *(Ode u bolesničku sobu i za sobom navuče zavjesu.)*
- Dendi *(oponaša liječnika)* Ljubazna i uslužna. Moja se žena uvijek raspekmezi prema strancima.
- Silva *(oštro)* Ti šuti. Nego, otkad sam došla, gledam Žugu pa se čudim. Očito, ujo ima curu, ili možda ženu!?
- Žuga Imam. Doduše još nismo vjenčani. *(Ustane.)*
- Silva Aha, aha. Nego, ujo, možda bi malo prošetao sa svojom ljubljrenom? Ja imam strašnu želju nasamo popričati sa sestrom i suprugom.
(Žuga i Roza izlaze.)
- Žuga Idemo mi, al bumo se vratili. Moram se sa sestrom i Ludvom dogovoriti oko keša.
(Trlja kažiprst i palac.)
- Silva *(zaustavi Rozu)* Oprostite, nitko nas nije upoznao. Ja sam Žugina nećakinja, Silva.
(Rukuje se s Rozom.)
- Roza A ja tam Dugina Rota.
- Silva O, Bože! Duga, Rota...?! Ništa nisam razumjela.
- Barbara Kaže da je Žugina Roza. To je moja prijateljica, malo teže govori, da ti sada ne objašnjavam.
- Žuga *(zagrlji Rozu i povede ju van)* Idemo, srce, da sad ne objašnjavam. *(Izađu.)*
- Silva A nas troje možemo sjesti. Ma zamisli, Žuga se sjetio oženiti! Stvarno mu je kvocijent inteligencije na razini koke nesilice.
(Silva, Barbara i Dendi sjednu za stol i nastane tišina. Pogledavaju se.)
- Dendi No, ženo, pucaj!
- Silva *(zagleda se u Barbaru)* Tebi je, sestrice moja mala, prije nekoliko dana ukraden auto.
- Barbara Prije tri dana. *(Slaže tanjure.)*
- Silva I nema ga?
- Barbara Nema.
- Silva Kakve ti, Dendi, imaš veze s nestalim autom?

- Dendi *(zbunjeno)* Ko, ja!? Ja, ja skoro nikakve. Zapravo da, zapravo meni su se javili lopovi. Taj, jedan mafijaš, navodno me pozna i šalje mi poruke o otkupnini za auto. Ako bi Barbara dala pola od vrijednosti auta, onda bi ga dobila.
- Barbara A i Žugu jako trebaju.
- Silva Tko treba Žugu?
- Barbara Pa Dendi i mafija.
- Dendi Ma ja sam ga mislio zaposliti. Jadnik se potuca po tržnici, znaš kako je to s njim. Samo, ujko nam se odjednom uzjogunio i silom hoće ženu.
- Silva Pa ste mu našli ovo siročće.
- Barbara Roza nije nikakvo siročće. Radi kao sobarica kod nas u hotelu, i jako dobro obavlja svoj posao.
- Dendi Cijeli se slučaj malo iskomplicirao jer Rozina mama hoće novce.
- Silva Rozina mama hoće novce!? I to je sve povezano s krađom auta?
- Barbara Pa je na izvjestan način. Kad je mama čula koliko je Žugi godina, odmah je rekla da za razliku u godinama maloj treba doplatiti.
- Silva A što kaže mafija?
- Dendi Mafija ništa. Njima treba samo Žuga. Da, i novci.
- Silva Pa upravo si rekao da ćeš ti zaposliti ujaka.
- Dendi Ma jesam. To je u redu. Angažirao bih Žugu da nešto obavi za podzemlje.
- Silva Idiot.
- Dendi Tko je idiot?
- Silva Nitko drugi nego ti, Dendi. U kriminal si ogrezao do grla.
- Dendi Nisam, još uvijek nisam. Ali radeći čisto i pošteno skoro sam propao. Firma i to... kužiš...
- Silva *(vikne)* Lažeš, đubre pokvareno. *(Stanka.)* Teško mi je to reći, kao da nosim dio krivnje, ali tvog peugeota, Barbara, ukrao je moj muž, ovo ovdje strašilo od čovjeka.
- Dendi *(skoči na noge)* Ko, šta? Ja! Glupost, izmišljotina!
- Silva *(histerično)* Sjedni i zašuti, da te manje vidim i ne čujem.
- Dendi *(sjedajući)* Ma, bedastoća, laži..., gdje bih ja...! E, netko mi sapuna dasku...
- Silva A ti meni pišaš u uho i kažeš da kiši. Ne znam, tebi je valjda u naravi da budeš muha koja pada u gnoj.
- Dendi A sebe vidiš kao pčelicu koja leti s cvijeta na cvijet i skuplja med.
- Silva *(s prezirom odmahne prema mužu)* Ovako, mala. Auto ti je pred kućom. Doktora sam dovezla u njemu. *(Duža stanka.)*
- Barbara *(radosno poskoči)* Bravo, bravo! *(Sjedne.)*
- Silva Poslije posla obavim na brzaka nekakav šoping, hodam Gundulićevom ulicom i spazim parkirani poznati auto. Znam, tvoj je ukraden, pa dođem sasvim blizu. I imam što vidjeti. U autu sjedi Boris, prvi Dendijev pomoćnik i kao neki zaštitar.
- Dendi *(opet skoči na noge)* U, jebem ti! Boris ukrao auto!?
- Silva *(vikne)* Sjedni!
- Dendi *(poslušno sjedne)* Ma, dobro, dobro, samo se čudim.
- Silva Ništa, pritisnem Borisa i on sve prizna. *(Stanka.)* Ispriča čovo kako ga je gazda uputio gdje će naći i kako ukrasti tvoj, Barbara, auto.

- Barbara *(očajno)* Pa zašto baš moj, Dendi, prokletniče! Što ga nisi maznuo nekakvom biznismenu, političaru, nogometašu...? Mene, svoju šogoricu si našao pljačkati?
- Silva To mu je bilo najjednostavnije. Osim toga, bio je siguran kako ćeš lako doći do love koju će umirući roditelji dijeliti šakom i kapom. Veliki je kombinator tu još uključio Žugu, pa tetu Agnezu kao paziteljicu umirućih.
- Barbara I Boris ti je odmah dao auto?
- Silva Vraga odmah. Čak je htio pobjeći s njim. Ali, znaš ti mene. Htjela bih vidjeti frajera koji mi ga ne bi dao.
(Dendi ustane i grozničavo šeće.)
- Barbara Bravo, Silva! Još jedanput bravo. Ne znam samo po kome smo nas dvije tako energične.
- Silva Ja bih rekla po mami. Svi su njezini bili fajteri. Žuga na primjer.
- Barbara A i tata, svi vele, kad je bio mlad...
- Dendi Još uvijek ne mogu povjerovati u ovu priču. Nekakva se strašna greška dogodila.
- Silva Je, je, pogriješili ste. Boris se osilio. Umjesto da ste auto dobro sakrili, on se njime vozika po gradu.
- Dendi Ubit ću ga, ubiti! I da znate, vjerujte mi, sve je to Borisovo maslo.
- Silva *(polako ustaje)* Slušaj, ti, Dendi jedan, stvarno si moralna nakaza.
- Dendi *(glumi uvrijeđenost)* Moralna nakaza, strašilo...!? O-o-o! Užasno grubo govoriš o meni. Da sam samo malo karakterno jači, smrtno bih se uvrijedio.
- Silva Ovog trenutka, ako sve ne priznaš, ja čitav slučaj idem prijaviti policiji.
- Dendi A ako priznam?
- Silva Onda te neću prijaviti, a tvoja govna ćemo pojesti samo nas troje.
- Dendi I priča bi time završila?
- Silva Ne bi. Zatražit ću razvod braka, naravno, tvojom krivicom. Ne želim više živjeti s kurvišem i lopovom.
(Nastane mučna tišina. Silva nervozno šeće.)
- Barbara *(ustaje)* Ja bih pogledala svog peugeotića. Nadam se da nije oštećen.
- Silva *(iz džepa izvadi ključeve)* Izvoli, trebat će ti. Auto je u redu, ali pričekaj još malo. Neka ovo niškorišti prizna svoju gnusobu. *(Daje ključeve Barbari.)*
- Barbara *(sjedne)* Hvala ti, sestrice. Ne sjećam se je si li me ikada više obradovala. Tako sam uzbuđena. *(Ustane pa poljubi Silvu, a onda i ključeve.)*
- Dendi *(energično)* Znaš što, ti Silva jedna. Mogu ja priznati da sam ukrao i priznati da sam ništarija koja se srozala i pala u kaljužu, ali, ali...
- Silva Što ali?
- Dendi Da si mi bila bolja žena, da si me u nekim težim životnim razdobljima bar malo podržala, nikada ne bih tako nisko pao. Barbara, ti mi, molim te, ako možeš, oprost! Eto, priznajem, uzeo sam tvoj auto i smišljao kako doći do love.
- Barbara Jesi, jako si nisko pao, šogore. Ipak, opraštam ti, zapravo te žalim. Pa kako si postao takav slabić?
- Dendi Kako, kako? Jako lako. Sjećam se, tek sam pošao u Osnovnu školu, a mama i tata naučili su me kako da opravdam izostanak s nastave. Umjesto da priznam markiranje i budem kažnjen, rekli su mi neka ispričam razrednici priču o iznenadnoj bolesti. Grčevi u želucu, navala proljeva...

- Silva Što da si istinom stvaraš neprilike, kad ti je bezbolna laž stalno pri ruci. I zaista, kratkoročno gledano, laž se isplati. Dugoročno, pad u provaliju je neminovan.
- Dendi I sad me strovaljenog na dno jame treba još i zgaziti?
- Barbara Ne, Dendi, ja ti pružam ruku u provaliju. *(Odmahne rukom.)*
- Dendi Hvala ti iz dna duše. Tako je to kad netko ima srce.
- Barbara *(stavi ruku na grudi)* Čujem ga, čujem, tako radosno kuca.
- Silva O, Bože, kakva ironija! Otkrijem, Dendi, tvoju najveću gnjusobu i onda bi prema tebi trebala pokazati silno razumijevanje, čak što više, imati srce.
- Dendi Ma ne, pa ne insistiram, ali Barbara me zaista ugodno obradovala.
- Barbara Možda zato jer i ja imam putra na glavi. Evo, šogore, i ja ću tebe zamolit da mi nešto oprostiš. *(Ustane i prošće.)*
- Dendi Reci.
- Barbara Ma ovo sa Žuginom ženidbom, kužiš. Rozinu mamu nikad nisam ni vidjela, a kamo li da bi ta žena tražila nekakve novce. Samo sam htjela, kad sam se već pobrinula za mladenku, da umanjim odštetu za auto. *(Stanka.)* Mislím, nije grijeh gangsterima malo podvaliti.
- Dendi Nije, ma kakvi. Učinila si to od muke, pa ti ja sve opraštam.
- Silva *(nezadovoljno klima glavom)* Nečuvene svinjarije.
- Barbara A sad, joj, jedva čekam, sad ga idem pogledati. *(Pođe prema izlazu.)* Moj kobaltno-plavi...
- Silva A tko će odvesti doktora?
- Barbara Ja. Nitko drugi nego ja. Bit ću najsretnija kad gurnem ključ u njegovo plavo srce. *(Ključem čini pokret kao da pali motor. Poskakujući izade.)*
- Dendi *(šeće)* Sjećam se, bio sam klinac kad sam prvi put čuo definiciju braka. A kaže: «Brak je ćup pun govana, a na vrhu je malo meda. Prvih mjesec dana bračnog života ližeš med, to je taj medeni mjesec, a onda čitavog života jedeš govna».
- Silva Ja sam danas pojela dobar dio iz tog ćupa.
- Dendi Zbog svega strašno mi je žao. Da imam snage najradije bih si metkom prosvirao lubanju.
- Silva U najvažnijim trenucima ti nikada nemaš dovoljno snage.
- Dendi Nije li to aluzija na naš seksualni život? *(Stanka.)* Ma je, poneki put previše brzam.
- Silva *(podrugljivo)* Ne sjećam se više, pa zar još postoji naš seksualni život?
- Dendi Ja jedino znam da se uz malo dobre volje sve može popraviti.
- Silva Ja sam govorila o razvodu našeg braka.
- Dendi E, pa sad, u ovom slučaju, a mislim na auto, ima jedna nelogičnost. *(Tišina.)* Ukrao sam ga Barbari i ona mi je to oprostila.
- Silva Njoj je najvažnije da se dočepala svog ljubimca. A ja, poslije svega, kako da ti ja oprostim?
- Dendi Da, ti nećeš. Ti hoćeš razvod.
- Silva Samo to. Poslije toliko pojedenih govana, a šta mi preostaje?
- Dendi Čekaj, stani! Možda smo došli do dna ćupa i nema više. Sve smo pojeli. Možda bismo mogli poslije bračnog klinča preći u mirne vode, prijateljske. Kužiš, stara moja, novi početak. *(Stanka, gledaju se.)* Zbilja bismo mogli zaploviti u mirne vode prijateljstva.
- Silva Ma nemoj. A ljubav? Što je od ljubavi ostalo?

- Dendi Ti znaš da ja tebe još uvijek volim i nikada te nisam prestao voljeti. I još znaš da to nije fraza. *(Približi se Silvi.)* Nas smo dvoje, dušo, na istom brodu i ne možeš probušiti lađu samo ispod mene. Potonuli bismo zajedno.
- Silva *(nasmije se)* Ha, ha, da netko može toliko srati i lizati, pa to je ne čuveno.
- Dendi *(zavodnički se nasmije)* A ipak, svakoj zdravoj pameti unatoč, ipak me još bar malo voliš. U oči me pogledaj, Silva moja, mačić moj!
- Silva Dendi, molim te, zaista te molim, zašuti! Bez ikakve potrebe ponovo puniš ćup. *(Dolaze Žuga i Roza.)*
- Žuga Eto nas. Prošetali mi.
- Roza Jetmo, jetmo. Tvata tmo videli. *(Otvara se zavjesa i prva se pojavi Agneza, a za njom izađe doktor. Agneza zatvori zavjesu.)*
- Doktor Volio bih da se svi ukućani okupe. Neka dođu svi koji su bili uz bolesnike.
- Silva *(zabrinuto)* Nije dobro, ha?
- Doktor *(stavi svoju torbu na stol i popravlja sadržaj)* Još se ne želim izjašnjavati.
- Dendi *(izlazeći)* Sad ću ja dovesti Barbaru. *(Izađe.)*
- Doktor *(sjedne)* Daj, Silvica, daj si sjedni. I ne brini toliko. Nade uvijek ima.
- Silva Ma da. Nada umire posljednja.
- Doktor Ti si još, kažeš, uvijek u istoj banci, na istom šalteru, ha?
- Silva Jesam, jesam.
- Doktor Moram obaviti jednu veću novčanu transakciju pa ću navratiti kod tebe. Koristit će mi neke informacije i savjeti koje očekujem od tebe.
- Silva Samo dođite, doktore. Učinit ću sve što vam može biti od koristi. *(Vrate se Barbara i Dendi.)*
- Dendi Čini mi se, svi smo.
- Agneza Jesmo.
- Doktor *(ustane i značajno zakašlje)* Tko je rekao SARS? *(Nastane tišina.)* Ponavljam pitanje, tko je u ovoj kući prvi izustio riječ SARS?
- Barbara Koliko ja znam strina Agneza. *(Odnosi poslužavnik s tanjurima.)*
- Agneza Nisam ja. Nisam prva.
- Silva Čuj, strina, ako nisi ti, onda sigurno znaš tko je. Nećemo se sada igrati skrivača.
- Agneza *(promrmlja)* Tvoj Dendi. *(Prstom pokaže na Dendija.)*
- Dendi *(energično)* Nisam ja. Dakle, Agneza, da ćeš prstom pokazati na mene, e, tome se nisam nadao. Ali, eto, tko je prvi spomenuo tu odvratnu kinesku bolest, stvarno, ljudi, ne mogu se sjetiti. *(Barbara se vrati i stane iza sestre.)*
- Doktor Ne radi se samo o kineskoj bolesti.
- Silva Dendi, pokrij se nekakvom krpom i zašuti!
- Agneza Pa sad, budući da su Karla i Ludva bili u kontaktu s Kinezima, u vrijeme kad su mnogi Kinezi bili zaraženi SARS-om, pa su naši dobili strašnu temperaturu, strašan kašalj, otežano disanje, je li, Dendi je zapravo opravdano posumnjao na tu infekciju, dakle atipičnu upalu pluća. *(Opet nastane tišina i svi se zagledaju u doktora.)*

- Doktor Već površnim pregledom utvrdio sam da se ne radi o SARS-u. Pluća su im zapravo u redu.
(*Žuga i Agneza zaplješću.*)
- Silva Hvala ti, Bože!
- Doktor Pogubno je davati neodgovorne i ničim utvrđene istine o tako opasnoj infektivnoj bolesti. Pitam se kakav je ljudski profil čovjeka koji sije paniku i strah? Ne vidim svrhu takvog čina.
(*Dendi se sakrije iza Žuge.*)
- Silva Radi se o čudovištu. Dendi, ne skrivaj se i pokaži doktoru svoju facu.
- Dendi Pa tu sam, ne skrivam se, i ne mislim da sam čudovište. Samo sam htio zaštititi okolinu, mislim, sve nas...
- Doktor To mogu opravdati samo vašom glupošću, ali uvjeravati bolesnike da je njihova bolest smrtna, da im nema spasa ...
(*Nastane žamor i glasovi negodovanja.*)
- Dendi To ja nikada nisam rekao. To je rekla Agneza, takav je zaključak izvela nakon što sam ja postavio dijagnozu. Oprostite, pogrešnu dijagnozu. Pa to se događa i pravim liječnicima, mislim te krive dijagnoze.
- Doktor Gospodine, Dundi, kakav je vaš status u obitelji?
- Dendi Zet, ali nisam Dundi. Ja sam Davorin Javor, a nadimak mi je Dendi.
- Silva To je moj muž.
- Doktor Aha, aha. (*Sućutno.*) Karma, Silva, takva ti je karma. No, da se ne bih udaljio od bitnog, reći ću vam: površnim pregledom utvrdio sam da se kod naših bolesnika radi o influenci, tip A ,serotip H1 N1, koji je prije desetak dana registriran u većem dijelu Europe. Bolesnicima sam propisao salicilate i vitamine. (*Iz torbe uzme napisani recept i pruži ga Silvi.*) Silva, izvoli. Neka uzimaju mnogo tekućine i još dva-tri dana mirovanja i ...bit će kraj gripi. Onaj tko je očekivao smrtni ishod bolesti, bit će ugodno, ili možda neugodno, iznenađen. (*Pogleda na sat.*) Zapravo je kasno i idem doma.
- Barbara Trenutak, doktore, donijet ću vam obećani viski.
- Doktor Ma ne, hvala ne, samo sam se šalio. (*Opet se grleno nasmije.*) Ha, ha, ha, ja i alkohol, joj, joj, dajte, molim vas... Možda ne znate, ali daleko više ljudi utopi se u alkoholu, nego u vodi.
- Barbara Ako ništa nećete, onda ću vas odvesti doma. Auto s kojim vas je Silva dovezla zapravo je moj. Bio je ukraden, i tko će ga pronaći, nitko drugi nego moja pametna sestra.
- Silva Imala sam više sreće nego pameti. Zapravo, u cijelom slučaju, ti si, Barbara, imala mnogo sreće.
- Doktor A, je, je, spomenula si Silva otuđenje auta i da znaš počinitelja tog gnjusnog čina. No, prijateljice moja, žurim i pozdravljam te. (*Pruži ruku Silvi i njih se dvoje rukuju.*) I ostalima srdačan pozdrav. (*U znak pozdrava mahne rukom i krene prema izlazu.*)
- Silva Velika vam hvala, gospodine doktore. Račun ću ja podmiriti.
- Doktor Molim te ne spominji račun. Ajde bok, bok ljudi.
(*Svi pozdravljaju. Barbara i Doktor izađu.*)
- Roza Tretan put.
- Žuga I, kaj sad? Puno toga ne razmem, pa bum samo pital za obećane novce.

- (Iza zavjese izađu Karla i Ludva i ostanu tamo stajati.)*
- Karla Ko je rekel da imamo SARS? *(Tišina.)* Ko je rekel da imamo smrtnu bolest i da moramo umreti? *(Tišina.)*
- Ludva *(u ruci drži mobitel)* A ja pitam tko je vršio pritisak da vam podijelimo novce? *(Tišina.)* Ja sam običan krojač, obrtnik, ali neke sam stvari odavno shvatio. Ono važno, najvažnije u životu, ne možeš kupiti novcima. *(Stanka.)* Ne znam, valjda treba ostarjeti i tek tada shvatiti da je samo duša istinski dobitak. A vi, svi redom, pitam vas gdje je vama duša? Kakvi ste to ljudi? *(Stanka.)*
- Karla Skoro nikakvi.
- Dendi Ma da, ispalo blesavo, zbilja sramota. Ipak, za vas dvoje je najvažnije da niste zaraženi. Skoro pa ste zdravi i veseli.
- Ludva E, onda, kad smo tako zdravi i veseli, ne mislimo dijeliti nikakve novce.
- Silva To je u redu.
- Ludva Za svaki slučaj, ipak sam pozvao župnika.
- Karla Oćemo se ispovediti i župnik bu za pol vure pri nami.
- Ludva Ti Žuga i tvoja mladenka dođite u našu sobu.
(Karla i Ludva povuku se u sobu, a Roza i Žuga odu za njima.)
- Silva Za tatu se ne čudim, uvijek je bio veliki vjernik, ali da se mama partizanka hoće ispovjediti, tome se ipak čudim.
- Dendi Koliko ju ja poznam, nikada nije izgubila vjeru u Boga.
- Agneza Kad vrag odnese šalu mnogi se obrate.
- Dendi Masovni obrat u Hrvata dogodio se devedesete.
- Agneza Nisam znala je li bi se smijala ili plakala kad sam videla velike drugove, da ne kažem komuniste, kako kleče pred oltarom.
- Silva Sve si mislim da bi i neki od nas trebali ispovijed i primiti pokoru. *(Zagleda se u Dendija koji se samo meškolji.)* Možda veliki grješnik smogne snage pa se javi. *(Roza i Žuga izlaze iz sobe i zadovoljno se smiju. Žuga ogledava dobiveni novac i trpa ga u džep.)*
- Agneza O, izgleda da su se neki opernatili!
- Žuga Dobili smo pet hiljada eura i moremo se ženiti. E, da ste ih samo videli! Kad su nam dali lovu, Ludvek i Karlica, od sreće su se rasplakali.
- Roza I jot tu rekli da da druge nema novata.
- Dendi I da znaš, Žuga, te novce nikome ne moraš dati. To je samo za tebe i Rozu.
- Roza Tamo da Dugu i Rotu!? Tuper, tuper...! Budem imala muda. *(Poljubi Žugu.)*
- Silva *(za sebe)* Je, je, muda su ti zagarantirana.
- Žuga Velim, niš mi ni jasno, al ne bum puno ni pital. Lako bi mi to još i zeli. Onda, ovak, sad vas sve skup Roza i ja pozivamo u «Stara zvana». Tam bumo proslavili naše zaruke.
(Opet nastane tišina, a onda se začuju glasni komentari.)
- Agneza Pa neka se bar nekom nasmijala sreća.
- Silva Naravno, sretni smo zbog našega Žuge. Zalijat ćemo to.
- Žuga Ne samo zalijati, pa valjda bumo nekaj i pojeli. Ja tu već tri dana izglednjivam.
- Roza Ja bum jela tevaptite.

- Žuga Tak je, ružice moja rumena, ti buš maznula čevape, a ja pljeskavicu, kotlet i zdjelu pečenih krumpira. (*Zagrlj i poljubi Rozu.*)
(*Svi krenu prema izlazu, a onda Silva stane pred Dendija i rukama ga zaustavi.*)
- Silva Ovako, Dendi, ti jedini ne ideš u restoran. Ti ćeš ovdje pričekati župnika i lijepo se ispovjediti. I sve priznaj, sve do kraja! Ako iskreno okaješ grijehe, možeš se vratiti doma. U protivnom ne dolazi mi na vrata.
- Dendi A ako napravim sve kako kažeš?
- Silva Ako ti Bog sve oprost, možda i ja smognem snage.
- Dendi A, dobro, hvala ti iz dna duše. Ostajem. Pričekat ću gospodina župnika.
- Silva Dendi, iskoristi posljednju šansu.
(*Silva još samo prijekorno zaklima glavom prema mužu, ode za ostalima i svi izadu. Dendi sjedne na stolac, škruguće zubima i rukama udara po stolu.*)
- Dendi Kakva iščašena ideja. (*Čupa kosu.*)

Kraj

Napomena:

Praizvedba predstave **Iščašena ideja** u izvedbi
Diletantskog kazališta Pentravci zbila se 19. travnja 2005.

Izvođenje ovog teksta dopušteno je u dogovoru s autorom.
E-mail: vjekoslav.domini@xnet.hr